YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (viides jaosto)
10 päivänä toukokuuta 2001 *

Asiassa C-345/00 P,

Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (FNAB), kotipaikka Pariisi (Ranska),

Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (Setrab), kotipaikka Pariisi,

Est Distribution Biogam SARL, kotipaikka Château-Salins (Ranska),

edustajinaan asianajaja D. Leermakers ja solicitor C. Hatton, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajina,

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-268/99, Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France ym. vastaan neuvosto, 11.7.2000 antaman määräyksen (Kok. 2000, s. II-2893) kumoamista,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

ja jossa valittajan vastapuolena on:

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään F. Anton ja J. Monteiro, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. La Pergola ja tuomarit M. Wathelet, D. A. O. Edward (esittelevä tuomari), S. von Bahr ja C. W. A. Timmermans,

julkisasiamies: C. Stix-Hackl,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (jäljempänä FNAB), Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (jäljempänä Setrab) ja Est Distribution Biogam SARL (jäljempänä Biogam) ovat yhteisöjen tuomioistuimeen 19.9.2000 toimittamallaan valituksella hakeneet muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-268/99, Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France ym. vastaan neuvosto, 11.7.2000 antamaan määräykseen (Kok. 2000, s. II-2893; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta niiden kanteen, jossa vaadittiin maataloustuotteiden luonnonmukaisesta tuotantotavasta ja siihen viittaavista merkinnöistä maataloustuotteissa ja elintarvikkeissa annetun asetuksen (ETY) N:o 2092/91 täydentämisestä siten, että asetus käsittää myös eläintuotannon, 19 päivänä heinäkuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1804/1999 osittaista kumoamista (EYVL L 222, s. 1).

Sovellettava lainsäädäntö

2 Maataloustuotteiden luonnonmukaisesta tuotantotavasta ja siihen viittaavista merkinnöistä maataloustuotteissa ja elintarvikkeissa 24 päivänä kesäkuuta 1991 annetussa asetuksessa (ETY) N:o 2092/91 (EYVL L 198, s. 1) kielletään viittaamasta maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden pakkausmerkinnöissä tai mai-

nosmateriaalissa luonnonmukaiseen tuotantotapaan, jos kyseisiä tuotteita ei ole tuotettu kyseisessä asetuksessa vahvistettujen tuotantosääntöjen mukaisesti.

3 Pakkausmerkinnöissä, mainosmateriaalissa tai kaupallisissa asiakirjoissa olevat tiedot, joiden kuluttaja katsoo viittaavan luonnonmukaiseen tuotantotapaan, ovat asetuksen N:o 2092/91 mukaan sallittuja yksinomaan kyseisen asetuksen mukaisesti tuotetuille tuotteille.

4 Alkuperäisessä muodossaan asetusta N:o 2092/91 sovellettiin yksinomaan kasvinviljelytuotteisiin tai kasviperäisiin tuotteisiin. Sen soveltamisalaa on sittemmin laajennettu asetuksella N:o 1804/1999. Sellaisena kuin asetus N:o 2092/91 on muutettuna, sitä sovelletaan nykyään kasvinviljely- ja eläintuotteisiin.

5 Asetuksen N:o 2092/91 2 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna, säädetään seuraavaa:

"Tämän asetuksen mukaisesti tuotteessa katsotaan olevan luonnonmukaiseen tuotantotapaan viittaavia merkintöjä, jos pakkausmerkinnöissä, mainosmateriaalissa tai kaupallisissa asiakirjoissa tuotetta, sen ainesosia tai rehuaineita kuvataan merkinnöin, joita kussakin jäsenvaltiossa käytetään antamaan ostajalle se käsitys, että tuote, sen ainesosat tai rehuaineet on tuotettu 6 artiklassa vahvistettujen tuotantosääntöjen mukaisesti, ja erityisesti, jos käytetään seuraavia nimityksiä tai niiden tavallisia johdoksia (kuten bio-, eko- jne.) tai diminutiiveja yksin tai yhdistettyinä, paitsi jos nimitykset eivät koske maataloudesta saatuja elintarvikkeiden tai rehujen raaka-aineita tai niillä selvästi ei ole yhteyttä tuotantotapaan:

— —

— suomeksi: luonnonmukainen

— — ."

6 Kuten asetuksen N:o 1804/1999 johdanto-osan 27 perustelukappaleesta ilmenee, neuvosto katsoi, että oli tarpeen varata siirtymäkausi, "jotta tavaramerkin haltijan sallittaisiin mukauttaa tuotantonsa luonnonmukaisen viljelyn vaatimuksiin".

7 Tästä syystä asetuksen N:o 1804/1999 1 artiklan 7 kohdassa (jäljempänä riidanalainen säännös) säädetään seuraavaa:

"Lisätään [asetuksen N:o 2092/91] 5 artiklaan seuraava kohta:

'3a. Jos tavaramerkeillä on 2 artiklan mukainen merkintä, niiden käyttöä voidaan 1—3 kohdasta poiketen jatkaa 1 päivään heinäkuuta 2006 asti sellaisten tuotteiden pakkausmerkinnöissä ja mainonnassa, jotka eivät ole tämän asetuksen mukaisia, edellyttäen, että

— tavaramerkin rekisteröintiä on haettu ennen 22 päivää heinäkuuta 1991 — ja Suomessa, Itävallassa ja Ruotsissa ennen 1 päivää tammikuuta 1995 — ja se on jäsenvaltioiden tavaramerkkeihin liittyvien lakien lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY mukainen, ja

— tavaramerkki toistetaan aina selkeällä, näkyvällä ja helposti luettavalla maininnalla, jossa ilmoitetaan, että tuotteet eivät ole tässä asetuksessa mainitun luonnonmukaisen tuotantotavan mukaisesti tuotettuja.'"

Oikeudenkäynti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

8 Valittajat nostivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 15.11.1999 jättämällään kirjelmällä EY 230 artiklan neljännen kohdan nojalla kanteen, jossa vaadittiin lähinnä riidanalaisen asetuksen mukaisen poikkeuksen kumoamista.

9 Kanteensa tueksi valittajat väittivät, että riidanalaisen säännöksen vaikutuksesta tuotteet, joiden yhteydessä käytetään nimitystä "bio", vaikka niitä ei ole tuotettu luonnonmukaisesti, vastaavat kuluttajien mielestä todellisia luonnonmukaisia tuotteita. Riidanalainen säännös antaa siis niille mahdollisuuden viedä asiakkaita luonnonmukaisilta tuotteilta.

10 Neuvosto esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 21.1.2000 jättämällään kirjelmällä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla oikeudenkäyntiväitteen. Valittajat esittivät huomautuksensa oikeudenkäyntiväitteestä 3.4.2000.

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi oikeudenkäyntiväitteen valituksenalaisella määräyksellä, joten kanne jätettiin tutkimatta.

Valituksenalainen määräys

12 Muistutettuaan valituksenalaisen määräyksen 32 kohdassa siitä, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 230 artiklan neljännessä kohdassa annetaan oikeussubjekteille oikeus nostaa kanne päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena, koskee heitä suoraan ja erikseen, ja että se, onko kyseessä asetus vai päätös, on ratkaistava sen perusteella, onko toimi yleisesti sovellettava vai ei, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi aluksi valituksenalaisen määräyksen 34 kohdassa, että asetukseen N:o 1804/1999 sisältyy yleisesti sovellettavia oikeussääntöjä, joita sovelletaan kaikkiin asianomaisiin taloudellisiin toimijoihin ja jotka koskevat muun muassa luonnonmukaisen tuotantotavan mukaisesti tuotettuja eläintuotteita.

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli tämän perusteella valituksenalaisen määräyksen 35 kohdassa, että kyseinen asetus on yleisen soveltamisalansa vuoksi normatiivinen toimi eikä EY 249 artiklassa tarkoitettu päätös.

14 Valittajien väitteestä, jonka mukaan riidanalainen säännös on yksittäispäätös, koska kyseiseen säännökseen sisältynyt poikkeus hyödyttää vain yhtä yritystä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 37 kohdassa, että riidanalaiseen säännökseen sisältyy ajallinen poikkeus periaatteesta, jonka mukaan ainoastaan asetuksessa N:o 2092/91, sellaisena kuin se on muutettuna, vahvistettujen sääntöjen mukaan tuotetuissa tuotteissa voi olla merkintöjä, joissa viitataan luonnonmukaiseen tuotantotapaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tämän poikkeuksen laajuuden ja sen soveltamisedellytysten perusteella valituksenalaisen määräyksen 38 kohdassa, että sitä

sovelletaan objektiivisesti määritettyihin tilanteisiin ja että siihen sisältyy oikeudellisia vaikutuksia, jotka kohdistuvat yleisesti ja abstraktisti määriteltyyn tavaramerkin haltijoiden ryhmään. Se päätteli tämän perusteella, että kyseistä ajallista poikkeusta oli pidettävä erottamattomana osana niiden säännösten kokonaisuutta, johon se sisältyy, ja että se on samalla tavoin yleinen kuin ne.

15 Valittajien väitteestä, jonka mukaan yksinomaan Danone-yhtiö hyötyy riidanalaiseen säännökseen sisältyvästä poikkeuksesta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti valituksenalaisen määräyksen 39 kohdassa, että toimenpide ei lakkaa olemasta normatiivinen sen vuoksi, että on mahdollista yksilöidä oikeussubjektit, joihin sitä sovelletaan, edellyttäen että on kiistatonta, että toimea sovelletaan objektiivisen oikeudellisen tai tosiasiallisen tilanteen mukaan, joka toimessa on määritelty sen tavoitteen perusteella. Se hylkäsi tämän väitteen myös tosiseikkojen virheellisyyden vuoksi.

16 Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki sitä, voitiinko riidanalaisen säännöksen yleisestä sovellettavuudesta huolimatta katsoa, että se koskisi valittajia suoraan ja erikseen. Tältä osin valituksenalaisen määräyksen 45 kohdassa on todettu, että valittajat eivät olleet osoittaneet, että riidanalaisella säännöksellä olisi vaikutettu Biogamiin ja FNAB:n ja Setrabin jäseniin joidenkin niiden erityisominaisuuksien tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista.

17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että Danone-yhtiö oli myynyt jogurtteja tuotemerkillä "Bio" jo ennen asetuksen N:o 1804/1999 antamista, joten riidanalaisessa säännöksessä ainoastaan pidettiin vallinnut tilanne voimassa enintään 1.7.2006 saakka, ja että kyseisen säännöksen mukaan "tavaramerkki toistetaan aina selkeällä, näkyvällä ja helposti luettavalla maininnalla, jossa ilmoitetaan, että tuotteet eivät ole [asetuksessa N:o 2092/91] mainitun luonnonmukaisen tuotantotavan mukaisesti tuotettuja", ja hylkäsi valituksenalaisen määräyksen 47 ja 48 kohdassa valittajien väitteen, jonka mukaan riidanalaisella säännöksellä heikennettiin niiden tai niiden jäsenten kilpailuasemaa.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi valituksenalaisen määräyksen 49 kohdassa, että vaikka riidanalainen säännös olisi heikentänyt merkittävästi valittajien tai niiden jäsenten kilpailuasemaa, ne eivät erottuisi tämän seikan perusteella kaikista muista luonnonmukaisten tuotteiden markkinoilla toimivista yrityksistä, koska riidanalainen säännös koski Biogamia ja FNAB:n ja Setrabin jäseniä vain sen vuoksi, että ne toimivat näillä markkinoilla objektiivisesti arvioiden taloudellisen toimijan asemassa samalla tavoin kuin kaikki muutkin kyseisillä markkinoilla toimivat yhteisön toimijat.

19 Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen määräyksen 53—56 kohdassa valittajien väitteen, jonka mukaan riidanalainen säännös koski FNAB:tä erikseen sen vuoksi, että se oli heikentänyt sen neuvotteluasemaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tämän osalta 55 kohdassa, että neuvosto on neuvotellut asetuksesta N:o 1804/1999 ja antanut sen komission ehdotuksesta ja kuultuaan Euroopan parlamenttia ja talous- ja sosiaalikomiteaa. Vaikka FNAB on toimittanut yhteisön toimielimille ja Ranskan viranomaisille erilaisia selvityksiä asetuksen antamiseen johtaneessa menettelyssä, ainoastaan edellä mainittujen yhteisön toimielinten voidaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsityksen mukaan katsoa osallistuneen kyseiseen menettelyyn.

Muutoksenhaku

20 Valittajat vaativat muutoksenhaussaan, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen määräyksen

— toteaa, että valittajien asetuksen N:o 1804/1999 osittaista kumoamista koskeva kanne on tutkittava

— ottaa huomioon valittajien aikaisemmat kirjelmät ja

— velvoittaa neuvoston korvaamaan sekä ensimmäisessä oikeusasteessa että muutoksenhaun yhteydessä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

21 Valittajat vetoavat muutoksenhakunsa tueksi ensinnäkin siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa viran puolesta huomioon kanneperuste, jonka mukaan neuvosto oli rikkonut olennaista menettelymääräystä, ja toiseksi siihen, että riidanalainen säännös on päätös, joka koskee niitä erikseen yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla.

22 Valittajat väittävät ensinnäkin, että se, että sovellettavia olennaisia menettelysääntöjä rikottiin asetusta N:o 1804/1999 annettaessa, on riittävä syy todeta, että riidanalainen säännös on pätemätön. Ne väittävät, että neuvosto on antanut kyseisen säännöksen kuulematta parlamenttia uudelleen, joten asetus on pätemätön.

23 Vaikka valittajat myöntävät yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenevän, että yhteisöjen tuomioistuin tutkii tutkittavaksi ottamista koskevan kysymyksen ennen kuin se tutkii sen, onko olennaista menettelymääräystä mahdollisesti rikottu, ne arvioivat, että koska neuvosto on loukannut niin merkittävällä tavalla toimielinten välistä demokratiaa, vaikka yhteisön tämänhetkisessä poliittisessa kehitysvaiheessa annetaan ensisijainen merkitys Euroopan kansalaisen käsitteen kehittämiselle ja toimielinten demokratisoimiselle, tämä johtaa siihen, että tämä virhe on välttämätöntä korjata ensi tilassa. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa viran puolesta ja riippumatta valittajien kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymisen tutkimisesta käsiteltäväksi kanneperuste, joka koski sitä, että neuvosto on rikkonut olennaista menettelymääräystä, kuten Cour de cassation (Ranska) on tehnyt rikosasiassa, joka koski perusoikeuksien vaarantamista.

24 Valittajat vetoavat toiseksi siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon sitä, että riidanalainen säännös on EY 249 artiklassa tarkoitettu päätös. Niiden mielestä olosuhteet, joissa riidanalainen säännös annettiin, osoittavat sen, että neuvosto on halunnut suojata yhden tietyn taloudellisen toimijan eli Danone-yhtiön yrityskohtaisia intressejä. Valittajat väittävät lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut EY 230 artiklaa katsoessaan, että riidanalainen säännös ei koskenut niitä erikseen.

25 Neuvosto vaatii yhteisöjen tuomioistuinta jättämään valituksen tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, tai toissijaisesti hylkäämään sen työjärjestyksen 119 artiklassa tarkoitetulla tavalla ilmeisen perusteettomana, ja velvoittamaan valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Sen mielestä lukuun ottamatta perustetta, joka koskee kieltäytymistä ottamasta viran puolesta käsiteltäväksi väitettyä olennaisen menettelymääräyksen rikkomista, valittajat tyytyvät yksinomaan toistamaan jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt kanneperusteet ja perustelut.

26 CLESA SA ja Danone SA, jotka ovat Espanjan oikeuden mukaan perustettuja yhtiöitä, ja Compagnie Gervais Danone SA, joka on Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, ovat, ensin mainitut 22.12.2000 ja viimeksi mainittu 28.12.2000 yhteisöjen tuomioistuimeen jättämillään hakemuksilla, pyytäneet saada osallistua väliintulijoina oikeudenkäyntiin tukeakseen neuvoston vaatimuksia.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

27 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

Tutkittavaksi ottaminen

28 EY 225 artiklasta ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisestä kohdasta seuraa, että muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin ja että muutoksenhaun perusteena on käytettävä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta puuttuvaa toimivaltaa, asian käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunutta oikeudenkäyntivirhettä, joka on hakijan edun vastainen, tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunutta yhteisön oikeuden rikkomista (ks. mm. asia C-284/98 P, parlamentti v. Bieber, tuomio 16.3.2000, Kok. 2000, s. I-1527, 30 kohta).

29 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdassa puolestaan täsmennetään, että valituskirjelmässä on mainittava oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan.

30 Tästä seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin määräyksen kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi. Tätä edellytystä ei täytä valitus, jossa vain toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja väitteet ja joka ei sisällä erityisesti valituksenalaisessa määräyksessä olevan oikeudellisen virheen yksilöimiseksi tarkoitettuja perusteita. Tällaisella valituksella tosiasiassa pyritään ainoastaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (ks. mm. asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 34 ja 35 kohta).

31 Valitus voi kuitenkin perustua ensimmäisessä oikeusasteessa jo esitettyihin perusteisiin, kun tarkoituksena on osoittaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rikkoneen yhteisön oikeutta hylätessään valittajan sille esittämät

perusteet ja väitteet (asia C-82/98 P, Kögler v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 25.5.2000, Kok. 2000, s. I-3855, 23 kohta), joten ensimmäisessä oikeusasteessa tutkittuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen valituksen yhteydessä, koska valittaja riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tehdyn yhteisön oikeuden tulkinnan tai soveltamisen (asia C-210/98 P, Salzgitter v. komissio, tuomio 13.7.2000, Kok. 2000, s. I-5843, 43 kohta).

32 Nyt käsiteltävässä asiassa yhteisöjen tuomioistuimelle jätetystä valituskirjelmästä ilmenee, että tässä valituksessa ei tyydytä yksinomaan toistamaan ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjä perusteita ja väitteitä ja että valittajat ovat ilmoittaneet täsmällisesti ne määräyksen riidanalaiset kohdat, joiden kumoamista ne vaativat, sekä perustelut, joiden vuoksi ne katsovat, että ensimmäisen oikeusasteen oikeudellinen arviointi on virheellinen.

33 Näin ollen neuvoston esittämä oikeudenkäyntiväite on hylättävä ja valituksen asiakysymys tutkittava.

Asiakysymys

34 EY 230 artiklan neljännen kohdan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena, koskee häntä suoraan ja erikseen.

Valitusperuste, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on laiminlyönyt velvoitteensa tutkia viran puolesta olennaisten menettelymääräysten rikkominen

35 Valittajat väittävät, että niillä on oikeus nostaa kumoamiskanne toimesta, jolla loukataan demokratian periaatteen takaavaa perusoikeutta, riippumatta siitä, koskeeko riidanalainen säännös niitä suoraan ja erikseen.

36 Neuvosto vastaa, että jos kaikki viidentoista jäsenvaltion kansalaiset voisivat ilman mitään ehtoja vaatia normatiivisen toimen kumoamista yhteisöjen tuomioistuimilta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ja yhteisöjen tuomioistuin olisivat ylikuormitettuja, eivätkä ne kykenisi enää harjoittamaan laillisuusvalvontatehtäväänsä.

37 Vastaajat vastaavat, että ne eivät väitä, että tällaisissa tilanteissa ei asetettaisi mitään tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä. Tutkittavaksi ottamista koskeva edellytys on niiden mielestä näet se, että neuvoston laiminlyönti on ollut poikkeuksellisen vakava ja siitä yksityisten perusoikeuksien kunnioittamiselle aiheutuva loukkaus erityisen merkittävä.

38 Aluksi on todettava, että perustamissopimuksessa tai yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä ei ole mitään viitteitä, jotka tukisivat näitä perusteluja.

39 EY 230 artiklan neljännessä kohdassa asetettu edellytys, jonka mukaan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön sellaisesta päätöksestä nostaman kanteen,

joka ei ole osoitettu hänelle, on koskettava häntä suoraan ja erikseen, jotta sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyisivät, on ehdoton prosessinedellytys, jonka yhteisöjen tuomioistuimet voivat tutkia milloin tahansa ja jopa omasta aloitteestaan (ks. asia C-313/90, CIRFS ym. v. komissio, tuomio 24.3.1993, Kok. 1993, s. I-1125, 23 kohta).

40 Kyseisen toimielimen väitetyn laiminlyönnin vakavuus tai siitä perusoikeuksien kunnioittamiselle aiheutuvan loukkauksen merkittävyys eivät missään tapauksessa ole peruste jättää soveltamatta perustamissopimuksessa nimenomaisesti vahvistettuja tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

41 Lisäksi vaikka, kuten valittajat ovat muistuttaneet, yhteisöjen tuomioistuin on korostanut asiassa 9/56, Meroni vastaan korkea viranomainen, 13.6.1958 (Kok. 1958, s. 9, 44; Kok. Ep. I, s. 21) antamassaan tuomiossa, että toimivallan tasapaino, joka on luonteenomainen yhteisön toimielinrakenteelle, on perustamissopimuksessa erityisesti yrityksille ja yritysten yhteenliittymille, joihin perustamissopimusta sovelletaan, annettu perustavanlaatuinen tae, tämän ei voida tulkita tarkoittavan kaikkien luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden, jotka katsovat yhteisön toimielimen toteuttaman toimen toteutetun toimielinten välisen tasapainon periaatteen vastaisesti, käytettävissä olevaa oikeussuojatietä, johon turvautuminen ei riippuisi siitä, koskeeko kyseinen toimi niitä suoraan ja erikseen.

42 Lopuksi todettakoon, että valittajat menettelevät virheellisesti nojautuessaan asiassa C-70/88, parlamentti vastaan neuvosto, 22.5.1990 annettuun tuomioon (Kok. 1990, s. I-2041; Kok. Ep. X, s. 443) pyrkiessään osoittamaan, että niiden kanne on tutkittava riippumatta siitä, koskeeko asetus N:o 1804/1999 niitä suoraan ja erikseen. Kyseinen tuomio perustuu näet tarpeelle varmistaa toimielinten välisen tasapainon säilyminen ja parlamentin erioikeuksien noudattamisen laillisuusvalvonta. Sillä ei siis ole merkitystä tutkittaessa luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostaman kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymistä.

43 Valitusperuste, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on laiminlyönyt velvollisuutensa tutkia viran puolesta olennaisten menettelysääntöjen rikkominen, on siis selvästi perusteeton.

Valitusperuste, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon sitä, että riidanalainen säännös on EY 249 artiklassa tarkoitettu päätös

44 Valittajat väittävät tässä valitusperusteessa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut virheellisesti riidanalaista säännöstä. Ne väittävät, että kyseinen säännös ei ole normatiivinen toimi vaan yksittäispäätös, jolla pyritään suosimaan Danone-yhtiötä.

45 Tältä osin on riittävää todeta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut asianmukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen vakiintunutta oikeuskäytäntöä, jonka mukaan asetuksen ja päätöksen välinen ero on siinä, onko kyseinen toimi yleisesti sovellettava vai ei (ks. mm. asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 28 kohta), ja että toimen yleiseen sovellettavuuteen ja siten sen normatiivisuuteen ei vaikuta se, että on mahdollista jollakin tarkkuudella määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin toimea sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että toimea sovelletaan sen tarkoituksen mukaisesti siinä objektiivisesti määritellyn oikeudellisen tilanteen tai tosiseikaston perusteella (ks. mm. asia C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräys 26.10.2000, Kok. 2000, s. I-9097, 64 kohta).

46 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siis ole tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan, että riidanalainen säännös on samalla tavalla asetuksen säännös kuin muutkin asetuksen N:o 1804/1999 säännökset.

47 Valitusperuste, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon sitä, että riidanalainen säännös on EY 249 artiklassa tarkoitettu päätös, on siis myös hylättävä ilmeisen perusteettomana.

Valitusperuste, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon sitä, että riidanalainen säännös koskee valittajia erikseen

48 Tässä valitusperusteessa valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon sitä, että riidanalainen säännös koski valittajia erikseen.

49 Tältä osin on riittävää todeta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut asianmukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen vakiintunutta oikeuskäytäntöä, jonka mukaan luonnollinen henkilö ja oikeushenkilö voivat väittää riidanalaisen säännöksen koskevan niitä erikseen vain siinä tapauksessa, että sillä on kyseisiin oikeussubjekteihin vaikutuksia joidenkin näiden erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista (ks. mm. asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197, 223; Kok. Ep. I, s. 181; asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, määräys 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, 20 kohta ja em. asiassa Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio annetun määräyksen 65 kohta).

50 Nyt käsiteltävässä asiassa riidanalainen säännös koskee Biogamia ja FNAB:n ja Setrabin jäseniä vain sen vuoksi, että ne toimivat objektiivisesti arvioiden taloudellisena toimijana luonnonmukaisesti tuotettujen tuotteiden markkinoilla samalla tavalla kuin kaikki muutkin kyseisillä markkinoilla toimivat yhteisön toimijat.

51 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siis ole tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan, että asetus ei koske valittajia erikseen.

52 Valitusperuste, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon sitä, että riidanalainen säännös koskee valittajia erikseen, on siis hylättävä ilmeisen perusteettomana.

53 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että valitus on hylättävä työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti ilmeisen perusteettomana, ilman että olisi tarpeen antaa ratkaisua CLESA SA:n, Danone SA:n ja Compagnie Gervais Danone SA:n esittämistä väliintulohakemuksista.

Oikeudenkäyntikulut

54 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota on sovellettava valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on vaatinut valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja nämä ovat hävinneet asian, valittajat on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

55 Työjärjestyksen 69 artiklan 6 kohdan mukaan, jota työjärjestyksen 118 artiklan nojalla on sovellettava valituksen käsittelyyn, CLESA SA, Danone SA ja Compagnie Gervais Danone SA, jotka ovat esittäneet asiassa väliintulohakemuksen, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Väliintulohakemuksista ei ole tarpeen lausua.**

3) **Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (FNAB), Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (Setrab) ja Est Distribution Biogam SARL velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

4) **CLESA SA, Danone SA ja Compagnie Gervais Danone SA vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Annettiin Luxemburgissa 10 päivänä toukokuuta 2001.

R. Grass

kirjaaja

A. La Pergola

viidennen jaoston puheenjohtaja